

VÝBER Z VÝSTUPOV FORMAČNÝCH SKUPÍN HSŽ K DRUHEJ TÉME

1. Môže k nám Boh prehovoriť i skrze druhých ľudí, alebo konkrétnejšie takých, ktorých hlasy ignorujeme?

- Vnímame, že môže hovoriť aj cez naše deti.
- Dobré je mať človeka, ktorý mi nastavuje zrkadlo. Schopný som počúvať človeka plného lásky.
- Ale či sme ochotní, schopní a pripravení počúvať? Najmä ak ide o kritiku (hoc aj pravdivú).
- Boh k nám môže prehovoriť aj cez hlasy ľudí, ktorých ignorujeme (v Písme Boh hovorí napríklad aj cez oslíka 🐫).
- Keď niekoho ignorujem, Boh nemôže prehovoriť cez neho, položil som prekážku, blok, niekedy to Pán môže zmeniť – odstráni blok.
- Áno, môže a evidentne aj hovorí. Napokon, čakali by židovskí veľkňazi, že Boh k nim príde ako tesárov syn?
- Často my sami si vytvárame predsudky a nie vždy počúvame čo iní hovoria. Často vyberáme koho hlas vypočujeme, často nepočujeme ani nepočujeme iných, najmä ak nechodil do spoločenstva, nechodí do kostola. „Čo mi ten môže povedať? Usmerniť ma? Čo rozpráva, ak nemá osobnú skúsenosť?“
- Boh jednoznačne prehovára skrze iných ľudí. Intenzívnejšie to vnímame skrze ľudí v úrade (typicky kňazi, zasvätení), ale možno ešte viac u ľudí, ktorí s Bohom udržiavajú dôverný vzťah bez ohľadu na to, či sú zasvätení, slobodní alebo žijú v manželstve. Múdrosť a správne

rozlišovanie Božieho slova často prichádza so skúsenosťou a zodpovednosťou. Niekedy však Boh hovorí cez niekoho úplne mimochodom, bez vedomia toho, cez koho k nám slovo príde.

2. Aká je váha slova každého človeka (mladý človek, žena, muž, laik, zasvätené osoby, kňaz) v našom miestnom spoločenstve?

- V podstate, podľa nášho názoru, dávame priestor vyjadriť sa každému v Hnutí len nie každý ho využije.
- Nevnímame nepomer váhy slova v našom malom spoločenstve, sme rovnocenní.
- Treba vypočuť každého – v rodine, rodičov, zodpovedných, zamýšľať sa bez predsudkov., Hľadať pred Božou tvárou, čo treba robiť, byť vnímavý na Boží hlas.
- V našom spoločenstve sa slovo málo využíva k budovaniu. Lámaním slova máme vzrastať ako spoločenstvo. Ak v spoločenstve hovoríme o živote s Bohom, tak ho chválime, obohacujeme iných a seba usvedčujeme, že Boh je živý.
- Je výzvou, ako treba reagovať, keď niekto v Cirkvi povie niečo, čo nie je správne (napr. omyly z nevedomosti, z unáhlenosti).
- Kritické názory o Cirkvi často vyjadrujú ľudia, ktorí si tým ospravedlňujú to, aby nemuseli meniť svoje správanie a postoje.
- Nakoniec musí niekto rozhodnúť - je logické, že zodpovednosť a rozhodujúce slovo musí mať kňaz/vedúci spoločenstva, ak by to však malo byť v rozpore s veľkou väčšinou spoločenstva (nie niečo odsúdeniahodné), mala by existovať možnosť riešiť to na vyššom stupni.
- Máme skúsenosť, že každý má priestor individuálne hovoriť s kňazom a býva vypočutý.
- Myslím, že v miestnej Cirkvi pozeráme v prvom rade na to, čo povie pán farár, bez ohľadu na tému. Ak to povie pán farár, tak to bude tak ako povedal, lebo má pravdu z titulu pána farára. Čo však nerobí situáciu jednoduchšiu ani jemu, ani farnosti. Zdravá diskusia chýba. Vypočuť aj nesúhlasné alebo iné stanoviská s tým, ktoré je očakávané. Máme obavu prísť s iným pohľadom na vec.
- V spoločenstve – tendencia – väčšiu váhu slova majú starší (viac skúseností). Mladí, deti sa môžu cítiť nevypočutí, že im dospelí nedajú za pravdu.
- Skúsenosť zo spoločenstva – starší rešpektujú mladších, často sú nimi oslovení, povzbudení (nerozhoduje vek, ale osobná skúsenosť a kráčanie s Pánom).
- Ľahšie počúvame človeka, ktorý je kňaz, alebo zasvätená osoba, alebo má duchovné vedenie, žije duchovne.

3. Existujú medzi nami predsudky ohľadom toho, kto „má právo hovoriť“ alebo „koho treba počúvať“?

- V spoločenstvách, možno aj ako určitá obrana, je tendencia mať predsudky z iných názorov, ktoré súvisia s morálkou, tradíciou, cirkevným učením. Kde je však hranica medzi ochranou spoločenstva pred názormi, ktoré sa priečia učeniu Cirkvi a ochotou prijať človeka aj s názorom, ktorý nie je v súlade s týmto učením?
- Aj vo Svätom písme čítame, že príde rozdelenie, a to aj od vlastných – vždy sa snažíme prikloniť k postojom milosrdenstva (Pán Ježiš by tiež človeka nesúdil a neodsúdil).
- Potrebujeme počúvať hlas Cirkvi, ktorá nás usmerňuje v našej misii.
- Je potrebné vypočuť aj takého človeka, ktorý nežije jednotu medzi slovom a životom. Počúvať srdcom.
- Myslím si, že takéto predsudky existujú.

- Čím viac sa človek stáva novým človekom, tým je menej predsudkov, odmietania, súdov voči tým, ktorí hovoria, či majú právo hovoriť (vedomie, že všetci sme stvorení na Boží obraz a On môže konať cez kohokol'vek).
- Môžem počúvať aj tak, že si vedome chránim srdce pri mnohom rozprávaní človeka bez taktu. Pritom viac môžem vnímať čo je dôležité, čo nie.
- Možno niekedy stačí pomôcť druhému len tým, že ho vypočujem lebo to potrebuje.
- Niektorí kňazi majú predsudky, nechcú počúvať ľudí.
- Naše predsudky veľmi často vyplývajú z toho, ako vnímame konanie človeka, ktorého posudzujeme - máme sklon nepočúvať človeka, ktorý veľa hovorí a málo robí alebo v danej oblasti nemá skúsenosti.

4. Čo komplikuje naše počúvanie druhých v našom miestnom spoločenstve?

- Naše počúvanie komplikujú predsudky, fyzická aj psychická únava, egoizmus, zahľadenosť do seba a svojich problémov.
- V spoločenstve: malá otvorenosť voči slobodným dospelým.
- Ja chcem rozprávať, chcem prezentovať svoje názory a nezaujímam názor iných. Je tu pranie, aby tí, čo veľa rozprávajú, sa naučili počúvať a tí, čo málo rozprávajú, aby dostali priestor vyjadriť sa.
- Selekcia, lebo počúvame podľa toho, ako je pre nás ten problém dôležitý (alebo ten človek - ako ho milujeme).
- Je dôležité nechať človeka hovoriť až do konca, aby stihol vyjadriť podstatu svojho názoru. Niekedy vstupujeme hovorením priskoro, je to aj znak nedostatku úcty a nezáujmu.
- Necháme sa rozptýliť „silnejším“ impulzom v okolí, iným, asertívnejším človekom a nedopočúvame.
- Nenachádzame si čas na ľudí v spoločenstve a často sa ani s ľuďmi nestretávame.
- Kritika od tých, ktorí sa ináč nezapájajú.
- Kvalita našich vzájomných vzťahov.
- Tí, ktorí nepripúšťajú iný názor ako ten svoj.
- Zaväzovanie druhých k niečomu, na čo nie som odborník a nestojím za mnou spoločný názor Cirkvi – napr. odmietavé postavenie sa niektorých kňazov k očkovaniu.
- Potreba vyzozprávať sa, neschopnosť uvažovať o tom, čo hovorí druhý, neprijatie ako také.
- Človek sám si môže vytvoriť komplikácie, nesústredí sa (starosti...), má niečo proti druhému, prekáža mu istý spôsob reči, kritizuje, hundre.
- Nedostatok času.
- Nepoznáme sa vo farnosti.
- Predsudky, máme rôzne duchovné vedenie, duchovné zážitky.
- Nevieme si nájsť čas/prioritu na opravdivé počúvanie. Máme svoje zvyky a je nepohodlné sa nechať z nich vyrušiť.

5. Zaujímame sa o názory tých, ktorí sa akýmkoľvek spôsobom ocitli na „periférii“ nášho záujmu?

- Je to nezriedkavý problém, treba dávať podnety. Pasívny záujem – vypočujem, nereagujem, len zdvorilostné otázky. Aktívny záujem – často očakávame, aby vyšiel z ich strany. Chýba odvaha vyjsť zo seba.
- Spoločenstvo nerobí rozdiely. V našom spoločenstve nemáme periférie.
- Je aj takáto situácia - vyberáme si ľudí, ktorým chceme venovať svoj čas a tých “iných” zaškatuľkujeme a nemáme bližší záujem sa k nim prihovoriť, zaujímať sa o nich, tráviť čas v ich spoločnosti.
- Obávam sa, že nie. Myslím, že ich nechávame na periférii.
- Názory takých ľudí môžu byť prospešné kvôli sebareflexii.
- Niektorí ľudia, ktorí odišli (možno zranení) nepovedia dôvody, výhrady, ktoré mali voči spoločenstvu.
- Často sa nezaujímame. Ved’ práve preto sú na periférii nášho záujmu, že sa o nich nezaujímame. Vidíme však niekoľko konkrétnych prípadov, keď sa v spoločenstve ocitol niekto na okraji a jeden-dva správne prejavy lásky či záujmu preňho veľmi veľa znamenali a veľmi mu pomohli.

6. K čomu nás môže pohnúť obraz Ježiša v evanjeliách, obzvlášť tam, kde sa On stáva blízkym a pozorným voči všetkým „vylúčeným“?

- Pohľad na iných ľudí inej národnosti, pohlavia, orientácie, náboženstva, ... má byť naplnený úctou k človeku, ktorý má svoju dôstojnosť.
- Našou úlohou je zistiť, možno sa niekto cíti na okraji, lebo aj to sa môže stať.
- Je dôležité venovať druhému čas, vypočuť si ho (a vedome sa snažiť neradiť mu pri tom a nehodnotiť).
- Božia výchova aj život nás učí brať počúvanie vážne. Tak si ľudia odovzdávajú životné skúsenosti, takto dozrievame.
- Za Ježišom často išli ľudia a on potom konal. Prosme o takéto nastavenie na potreby druhých a o milosť pozeráť sa na nich tak, ako Ježiš. Aby napr. aj bezdomovec cez nás mohol zažiť Božiu lásku.
- Dôležitá je jednota v rodine, starať sa o deti, pomáhať si navzájom, mať čas na druhých a vzájomne sa počúvať.
- Práve k tomu, aby sme zmenili ten trend, ktorý žijeme, trend „navonok“ a začali pracovať, zaujímať sa, otvárať dvere tým, ku ktorým nás Ježiš pozýva.
- Dať im šancu, neodbiť ich, vypočuť, opýtať sa, čo potrebujú – vstúpiť do vzťahu s nimi – Ježiš a Samaritánka.
- Nevyháňať z kostola „nepohodlných“ ľudí – rómske deti, rodiny s deťmi, nevidiacich s vodiacim psom ...
- Rozvedených povzbudiť k modlitbe.
- Radi si robíme predsudky pri vytváraní vzťahov. Najprv niektorých ľudí zaradíme na perifériu, ale keď ich lepšie spoznáme, tak ich z periférie preradíme. Zistíme, že je to vlastne vnútorne bohatý človek a dobrý kamarát.

7. Počúvame aj kritické názory o Cirkvi od ľudí, ktorí nie sú kresťania alebo z akéhokoľvek dôvodu sa od Cirkvi dištancovali?

- Je to náročné, počúvame iba kritické názory, sme nútení vnímať ich, rozmýšľať, modliť sa a svedčiť. Častokrát nie sú schopní dialógu, nepočúvajú iné názory. Upevnenie si viery, že Pán vie použiť akýkoľvek spôsob dialógu, potrebný či pre nás alebo pre nich. Treba to využiť ako skúšku trpezlivosti, pokory... Núti nás to premýšľať, modliť sa a potom to použiť pri inom „strete“ v inom čase.
- Často je kritika zo strany formálnych katolíkov, alebo nepraktizujúcich. Niekedy sa ozve, ak sú útoky na Cirkev.
- Treba vypočuť aj kritické názory, hľadať pravdu, argumentovať aj na základe prirodzeného zákona.
- Iný prístup zaujať voči človeku, ktorý číta a šíri bludy o Cirkvi, o pápežovi na internete a iný voči človeku, ktorý má osobnú zlú skúsenosť s kňazmi,... byť citlivý, vypočuť, vysvetliť, že Cirkev má za úlohu sprostredkovať spásu - Božie Slovo, sviatosti... - ale tvoria ju ľudia, ktorí tiež robia chyby.
- Pracovať na sebe, na svojom obrátení a tým prispieť k zmene spoločnosti.
- Byť stále na pravom mieste, preto je potrebné pýtať sa Boha: „Kde je moje miesto?“ Pritom hľadať nie moje, ale Božie predstavy.
- Názory vnímam ako útočné, vyčítajúce.
- Kritické názory počúvame, hoci niekedy v obrannom postoji. Niekedy sa im nedá uprieť, že majú pravdu - najmä ak poukazujú na rozpory medzi učením Cirkvi a hriechmi jej členov. Je pre nás náročné vhodne sa správať k minoritám, napr. k rozvedeným vo farnosti. Ježiš je veľkým vzorom v otvorenom počúvaní a prejavovaní lásky biednym. My sme napríklad k bezdomovcom často len podozrievaví a obávame sa zneužitia dobročinnosti.

8. Aký priestor je poskytnutý v našej miestnej Cirkvi minoritám, zvlášť ľuďom zažívajúcim chudobu, sociálne vylúčenie?

- Peniaze nemôžu byť problém, aby sa nešlo napr. na oázu. Budujeme solidaritu, učíme sa rozlišovať potreby, byť viac vnímaví. Stále je viac priestoru, ako ľudí, ktorí ho chcú vyplniť.
- Tu je veľký priestor na diakoniu milosrdenstva.
- V spoločenstve nerobíme rozdiely, bez ohľadu na postavenie a majetkové pomery.
- Je trvalou výzvou, ako dať v spoločenstvách/farnostiach priestor aj tým, ktorí dostatočne ochotne, nahlas a výrečne nevedia vyjadriť svoj názor. Prosme o milosť vystúpiť z ľahostajnosti a vidieť možnosti začať konať inak.
- Ak nefunguje charita, je to často na osobnom prístupe kňaza – možno by sa chceli v tomto pripojiť aj ďalší z miestneho spoločenstva. Často sú nám kňazi vzorom k prístupu k takýmto vylúčeným.
- Sú skvelí ľudia, ktorí sa im venujú, či už miestne charity alebo centrá, kňazi o. Kuffa, o. Gombita a podobne. Môj osobný problém je, že to nie je práve ten náš štandard, že si žijeme svoj sen, vidíme svojho Boha, týmto všetkým zatlieskame, možno pošleme nejaké oblečenie alebo peniaze, ale bojíme sa vložiť prsty do rán.

- Nedávať žobrajúcim peniaze, skôr milé slovo.

9. Viem druhého počúvať, vypočuť bez predsudkov a bez pripravovania si vlastných obranných stratégií / odpovedí?

- Nevieme počúvať bez predsudkov, pripravujeme si odpovede.
- Do rozhovorov, pokiaľ už človeka poznáme, vstupujeme s predsudkami. Často už vieme čo chce povedať, poznáme jeho postoje. Ak s nimi nesúhlasíme, argumentujeme proti a moralizujeme. Ak je to niekto neznámy, tam problém nemáme, radšej počúvame, ako rozprávame. No ak je to niekto, koho názory zdieľame, veľmi radi počúvame.
- Príkladom nám môže byť Svätý Otec František, ktorý druhého človeka počúva akoby celou svojou bytosťou. To je výsledkom pôsobenia Božej milosti.
- Môžeme ako Mária najprv načúvať Božiemu hlasu, aby sme potom vedeli lepšie počúvať jeden druhého. Pomáha to predchádzať konfliktom.
- Za seba – áno, s istou námahou, nie je to štandard. Aj keď to nie je rovnaký názor ako môj, vie to bolieť, niekedy možno nahnevať
- Používame obranné stratégie voči iným názorom. Ak sa však cítime v bezpečí a vidíme, že iný názor je konštruktívnou snahou o zlepšenie, je pre nás ľahšie počúvať s otvorenosťou.

10. Som otvorený pre iný názor a skúsenosť a som ochotný rozšíriť svoj pohľad na vec?

- Ak ma to buduje, ak sa poučím, ak získam nové skúsenosti, ak mi chcú pomôcť, ako ma to obohatí, ... tak prijímam skúsenosť druhých.
- Rada počúvam druhých, no ak rozprávajú veľa a neustále skáču druhým do reči, nepáči sa mi to. Prestávam ich počúvať....
- Všeobecne my mladí nevieme počúvať, príliš chceme rozprávať a chceme, aby nás počúvali tí druhí.
- Máme pápeža z Južnej Ameriky, ktorý nás učí tomu, aby sme boli otvorení pre iný názor.
- Myslím, že áno, hoci to môže trochu bolieť.
- Mali by sme sa viac venovať vlažným kresťanom.
- Viac sa venovať birmovancov, napríklad formou stretnutí v spoločnosti.